

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَلَا تَمُشْ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا إِنَّكَ لَنْ تَخْرِقَ

الْأَرْضَ وَلَنْ تَبْلُغَ الْجِبَالَ طَوْلًا

KİŞİLİK İNTİHARI; KİBİR

Aziz Kardeşlerim;

Okuduğum ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor; “Yeryüzünde böbürlenerek dolaşma, çünkü sen (ağırlık ve azametle) ne yeri delebilir, ne de dağlarla ululuk yarışına girebilirsin.”^[1]

Kibir iki kısımdır: Birincisi, Firavun ve Ebu Cehil gibi Allah’a ve Peygamberine karşı kibirlenip küfre düşmek; ikincisi de insanlardan kendisini büyük görüp, onlarla alay ve istihza ederek günaha düşmektir. Kendini üstün, başkalarını küçük görme duygusu olan gurur ve kibir insana şeytandan kalmış kötü bir mirastır.

Yüce Rabbimiz Lokman Suresi’nde şöyle buyurmaktadır. “Küçümseyerek insanlardan yüz çevirme ve yeryüzünde böbürlenerek yürüme. Zira Allah, kendini beğenmiş övünüp duran kimseleri asla sevmez.”^[2]

Değerli Mü’minler!

Müslüman’ın hayatı onurlu, izzetli ama bir o kadar da mütevâzî olmalıdır. Tevazu örnekleriyle dolu Sevgili Peygamberimiz’in hayatından sadece bir tanesini hatırlayalım: Hz. Peygamber (s.a.s), Abdullah b. Mes’ud, Bilâl’i Habeşî, Ammar b. Yasir gibi bazı yoksul ve kimsesiz sahabîlerin olduğu bir toplulukta bulunuyordu. Mekke’nin ileri gelen kibirli müşrikleri, Hz. Peygamber’le görüşmek istediklerini, ancak yanındaki yoksul Müslümanları uzaklaştırması gerektiğini söylediler. Çünkü hakir gördükleri yoksul Müslümanlarla bir arada bulunmak onların gururlarına dokunuyordu. Rasûlullah, ‘ben Müslümanları kovamam’ cevabını verince, hiç olmazsa geldiklerinde ayağa kalkıp ayakta beklemelerini istemişlerdi. Hz. Peygamber, bu teklifi belki onların İslâm’ı kabul edecekleri umuduyla düşünürken Allah Tealâ’dan şu ikaz gelmişti; “Rab’lerinin rızasını isteyerek, sabah akşam O’na dua edenleri yanından kovma. Onların hesabından sana bir şey yok, senin hesabından da onlara bir şey yok ki onları kovasın. Eğer kovarsan zalimlerden olursun.”^[3]

Aziz Müslümanlar!

İnsanoğlu bu dünyaya geldiğinde, övünme sebebi saydığı imkanların hiçbirisine sahip değildir. Yüce Allah’ın bir bağışı olarak sonradan sahip olduğu şeyler ise esasen kendisine ve özüne ait değildir. Asıl yurdu olan ahirete geçerken de dünyaya ait her ne varsa bırakacak, kendi özüne ait olan kalbindekilerle gidecektir.

Değerli Kardeşlerim!

Kibir manevi bir hastalıktır. Kibrin kalpten sökülüp atılmasının yegâne çaresi haddini bilmektir. Bundan dolayı insan; aczini ve kusurunu idrak etmeli, büyüklük ve azametle sadece Allah’a ait olduğunu bilmeli ve kulluk vazifesini yerine getirerek bu hastalıktan kurtulmalıdır. Bilmeliyiz ki, kibir ve gurur yerine tevazu göstermek insanı daha fazla yüceltir ve itibar sahibi yapar.

Hutbemi Sevgili Peygamberimiz’in bir hadisi ile bitirmek istiyorum; ‘Müslüman’ın kardeşini küçük görmesi, kişiye kötülük olarak yeter’^[4]

Ali Kemal SEYİS

Berlin DİTİB Merkez Camii Din Görevlisi

[1] İsra, 37

[2] Lokman, 18

[3] En’am, 6/52.

[4] Müslim, Birr 32